



I.

ЗАВРЪЩАНЕ.

Прокуденъ по гурбетъ, слѣдъ дълги години на печалба — дойдохъ си въ бащинъ домъ за коледни праздници. На портата ме посрѣщнаха тичешкомъ невръстни братя и сестри; майка ми, запазена жена, не свари да слѣзе стълбата и се разплака, като ме видѣ вече възмжалъ; а баща ми, сѣкашъ още сърдитъ, сѣдѣше въ горницата, подпушилъ малка чубучка съ тютюнъ, подаде ми ржка да я цѣлуна и развълнуванъ едва продума:

— Добрѣ дошелъ, сине!

И подпуши луличка, нѣщо замисленъ.

Всички бѣха живи и здрави, само баба Краса и дѣдо Христо не бѣха между тѣхъ.

Азъ бѣхъ у дома.

Въ ниската горница, постлана съ новъ козякъ, на срѣдъ бѣше тучения мангалъ, пѣленъ съ огънь и въ разклѣенитѣ вжглени се димѣше измирно; подъ прозорчето, съ малка бѣла завѣска, е миндерчето, прѣстлано съ цвѣтисто губерче, както нѣкога, когато очаквахме гости. Вѣхтия опушенъ иконостасъ едва се вижда въ източния кѣтъ, низъ наivistналь здрачъ и въ него кандилцето мѣждѣй прѣдъ лика да чудотвореца светого Никола, съ вдигната ржка за благословъ, съ златенъ ореоль около сребриста коса; кандилцето мѣждѣй и сѣкашъ оживѣва ореола, въ когото, като дѣте, съмъ